

یکتا محمودآبادی، کم سن ترین مجموعه دار کشور است

سفر به تاریخ با ۸۰۰ جعبه کبریت

راه تجربه

برگزاری نمایشگاه، آرزوی یکتا

یکی از آرزوهای یکتا برگزاری نمایشگاهی است که در آن بتواند مجموعه کبریت هایش را در معرض دید عموم قرار دهد و دیگران نیز لذت تماشای آن ها را تجربه کنند. اما علاقه های او تنها به جمع آوری اشیای قدیمی محدود نمی شود؛ یکتا عاشق آشپزی است؛ «در مدرسه، دانش آموزی فعال هستم. علاوه بر مسئولیت در بسیج و شرکت در فعالیت های فرهنگی، برای مناسبت ها و اعیاد گاهی یک درست می کنم و با خوشحالی به مدرسه می برم.»

یکتا برای آینده اش هم برنامه دارد. به دلیل علاقه عمیقش به کودکان و تجربه حضور کنار مادرش که در زمینه تربیت کودک فعالیت می کند، تصمیم گرفته است راه مادرش را ادامه دهد؛ گاهی در کانون فرهنگی که مادر در آن فعالیت دارد، برای بچه های سه تا چهارده ساله برنامه اجرایی می کند؛ از بازی های گروهی و فکری گرفته تا برنامه های سرگرم کننده دیگر.

با همه این فعالیت ها نشان می دهد که کنجکاوی و علاقه اش به یادگیری و خلق تجربه های جدید، او را نه تنها به یک مجموعه دار متفاوت تبدیل کرده است، بلکه دنیای اطرافش را نیز رنگارنگ و پرنرژی می کند.

الهام بخش کوچک ترین مجموعه دار کشور

سینا صابری، دایی یکتا، بیش از بیست سال است که به دلیل علاقه اش مجموعه داری می کند و مجموعه سکه، تمبر، دکمه و... جمع کرده است. او می گوید: به نظرم از همان کودکی می توان علاقه کودکان را کشف کرد و با هدیه ای مناسب آن را پرورش داد.

صابری که ابتدا تمبر و سپس کبریت را به یکتا هدیه داده است تا او را با دنیای مجموعه داری آشنا کند، توضیح می دهد: هدیه باید متناسب با سن کودک باشد و درباره مجموعه داری، شیمی را انتخاب کردم که جنبه بصری و تصویری آن آن قدر جذاب باشد که یکتا را جذب کند. به گفته او یکتا در مدت چند سالی که مشغول جمع آوری کبریت بوده، با تاریخ و قومیت های مختلف کشور نیز در همین مسیر آشنا شده و ذهن کنجکاوش باعث شده است سوالات متعددی بپرسد. آقاسینا می گوید: علاقه یکتا به مجموعه داری به حدی است که مرتب با من مشورت می کند تا علاوه بر کبریت، بتواند مجموعه های دیگری هم جمع کند.

نجمه موسوی زاده روی میز، چندین ردیف جعبه کبریت رنگارنگ چیده شده است؛ هر کدام طرحی ویژه و اندازهای متفاوت دارد. بعضی کوچک و ظریف اند، بعضی دیگر کمی بزرگ تر. اما همه شان به قدری چشم نوازند که نمی توان از نگاه به آن ها دست کشید.

یکتا با ذوقی کودکانه و نگاهی پر از شوق، یکی یکی جعبه ها را برمی دارد، می چرخاند و درباره هر کدام چیزی می گوید: آن قدر شیرین و مشتاق حرف می زند که دلت نمی خواهد حتی یک لحظه حرفش را قطع کنی.

یکتا فاطمه محمودآبادی، دختر یازده ساله محله امام خمینی^(ع)، عنوان کم سن ترین مجموعه دار کشور را دارد؛ دختری که امسال در روز جهانی موزه از او قدر دانی شد.

۸۰۰ جعبه کبریت جورواجور

با ارزش ترین بخش مجموعه اش، مجوز رسمی مجموعه داری است که با افتخار نشان و توضیح می دهد؛ برای دریافت مجوز، تعداد مجموعه باید به حد مطلوبی برسد تا وزارت میراث فرهنگی، صنایع دستی و گردشگری این مجوز را صادر کند. در حال حاضر بیش از هشتصد جعبه کبریت با طرح های متفاوت دارم و همچنان در آنتیک فروشی ها و سایت های معتبر دنبال کبریت های خاص هستم. یکتا درباره انتخاب کبریت به عنوان موضوع مجموعه اش می گوید: چند بار قبل از اینکه از دایی ام به عنوان هدیه تولد، کبریت بگیرم، تمبر جمع کرده بودم. حتی در روزهای اول که کبریت جمع می کردم، گاهی تمبر هم می خریدم. اما بعد فهمیدم افراد زیادی مجموعه تمبر دارند و دلم می خواست مجموعه ام متفاوت باشد.

در حال حاضر، یکتا علاوه بر جمع آوری کبریت، چند ماهی است که پاک کن نیز جمع می کند و قصد دارد در آینده نزدیک، مجموعه ای از پاک کن های قدیمی و نفیس داشته باشد؛ «لوازم تحریر همیشه جزو علاقه های همیشگی ام بود؛ برای همین تصمیم گرفتم مجموعه ای از پاک کن هم داشته باشم.»

اردیبهشت امسال، جلسه ای در موزه بزرگ خراسان برگزار شد که از یکتا نیز به عنوان یکی از مجموعه داران دعوت شده بود. او در این جلسه با عنوان کوچک ترین مجموعه دار کشور مورد تقدیر قرار گرفت. یکتا می گوید: برایم جالب بود که همه افراد حاضر در جلسه بزرگ سال بودند و مجموعه های آن ها گاهی تکراری بود.

جرقه مجموعه داری

یکتا هنوز هم به یاد دارد که چطور جرقه علاقه اش به مجموعه داری زده شد. او تعریف می کند: تولد پنج سالگی ام بود که دایی ام برایم یک بسته کبریت قدیمی هدیه آورد. تا آن روز همیشه کادوی تولدم لباس، اسباب بازی یا کتاب بود، اما این بار وقتی جعبه های کبریت با نقش های متفاوت را دیدم که با نظم کنار هم چیده و بسته بندی شده بودند، از ذوق نمی دانستم چه کنم.

دایی یکتا، از علاقه مندان اشیای قدیمی و از مجموعه داران سکه است. او می خواست خواهر زاده اش را هم با دنیای جذاب مجموعه داری آشنا کند و با همین هدیه متفاوت این کار را کرد. یکتا توضیح می دهد: چند روز فقط عکس جعبه ها را نگاه می کردم و لذت می بردم. پدر و مادرم که ذوقم را دیدند، تشویقم کردند تا اگر دوست دارم کبریت های بیشتری جمع کنم.

از همان زمان، هر بار که کار خوبی انجام می داد، جایزه اش خرید یک جعبه کبریت بود. کمی بعد هم که به مدرسه رفت، پول توجیبی هایش را پس انداز می کرد تا بتواند جعبه هایی را که دوست دارد بخرد.

یکی از جعبه های کبریت را که رویش مردی بالباس کردی ایستاده است، نشان می دهد و می گوید: مجموعه ام بسیار متنوع است و شامل تصاویر اقوام مختلف ایران، نام برندهای قدیمی، نقاط تاریخی و مذهبی، اشیای قدیمی و حتی صور فلکی می شود. البته کبریت های جدید تر با عکس های فانتزی را هم جمع کرده ام تا مجموعه ام کامل باشد.

چند جعبه دیگر که رویشان تصاویری از سربازان خارجی بالباس های قدیمی نقش بسته است، توجه مرا جلب می کند. یکتا که نگاه کنجکاوی و مرامی ببیند، با هیجان توضیح می دهد: این کبریت ها متعلق به کشور انگلیس و مربوط به دهه ۱۹۵۰ میلادی هستند. آن ها را از یک سایت اینترنتی تهیه کردم.

کبریت هایی با قدمت حدود یک قرن

از میان تمام مجموعه اش، یکتا بیش از همه به جعبه کبریت های مینیاتوری و کوچک علاقه دارد؛ «قدمت مجموعه ام از دوره پهلوی اول تا امروز است و برخی از جعبه ها به دلیل کهنگی و فرسودگی نیاز به مراقبت ویژه دارند.» یکتا کبریت ها را با دقت در بسته بندی مخصوص قرار می دهد و داخل جعبه ای می گذارد تا گرد و خاک به آن ها نرسد. او می گوید:

تصمیم دارم با خرید یک کمد شیشه ای به شکل ویتترین، کبریت هایم را در معرض دید بگذارم؛ تماشای آن ها برایم بسیار لذت بخش است.

